

Отъ този свой лагеръ тѣ нападали къмъ Италия, Франция, Германия, въ Поморавия, Мизия, Тракия Македония и ограбвали подъ редъ всички села и оцѣлѣлитѣ още градове. Хунитѣ разбъркали народитѣ, защото били грозни и страшни хора. Не обичали да се прехранватъ съ миренъ трудъ, а живѣли само отъ грабежи и плячка на чуждото. Всичко ограбено занасяли въ лагера си и като го изядали, тръгвали за ново.

Хунско нападение.

— Бѣгайте! се чувало по всички земи. Крийте се въ пещери, планини и недостъпни долища!

— Защо? питатъ съ безпокойство хората.

— Хунитѣ идатъ! Като черни врани, възседнали на крантави коне, тѣ приличали и на градушка — Божие наказание — налитали бързо и отъ невиделица, обикалятъ села и градове, убиватъ хората, грабятъ всичко, подпалватъ селищата и забиратъ хората въ робство.